

Д-р. Лилия Стоянова

23.05.2001г.

Време е .... Време е и тази година да си иде. За едни първа, за други – последна. Колко бързо лети времето – безспир, затаило дъх, неуморно вперило поглед в бъдещето – бърза ли, бърза .... Сякаш за миг се търкулват годините.

И много, и малко лета. Но достатъчно, за всеки от нас, а и всички заедно да направим равносметка на стореното, да сложим на везните амбиции и получени знания, да погледнем за последно назад – в миналото и гордо да продължим напред към новия век.

Днес, връщайки се в младежките си години, ние, бившите ученици описваме своя любим учител, заобиколен от хора, винаги говорещ нещо интересно и намираме най-точните думи, за да охарактеризираме онези негови качества, които са го превръщали във фокус: излъчване, обаяние, мъдрост и забавление

Каква всъщност е мисията на мъдрия учител – да отваря очите на ученика си, а той вече със своите да е в състояние да види и пресъздаде света.

Какво обаче е да си истински ученик. То е да пренесеш във времето не само спомена, а и духа на своя учител. А какво е училището. Родното, бялото, святото, вечното – VII СОУ

С вече дългогодишната си история зад гърба си нашето училище непрекъснато се е променяло и усъвършенствало, за да изпревари времето и да бъде такова, каквото е днес.

Но това би било само мираж, ако родители, учители и ученици не работеха всеотдайно в продължение на 28 години в името на общата кауза – безспорен авторитет на модерно и съвършено училище, предлагащо обучение на най-високо равнище.

Но зад бляскавото настояще се крие минало, изпълнено с много лишения и отчаяни опити, нечути молби и искания, пренебрегнати от сложната бюрократична система. И все пак с цената на себеотдаване упоритост и денонощен труд стигнахме до тук. Устояло на напора на времето и тази година VII СОУ ще изпрати старите си ученици и ще посрещне нови, които ще потопи в чудния свят на познанието за да продължи вечния кръговрат на живота.

А ние, учители и ученици, застанали на кръстопът се питаме: “Сега накъде?”

Отговорът е само един “Към върха. Път назад няма. Нагоре трябва да продължим да носим тежката корона на училището ни, да оправдаем жертвите, упоритостта и всеотдайността, а и успехите на поколенията преди нас.

Никой от нас няма да те забрави , скъпо училище! Всеки ще отнесе частица от теб в душата си, помнейки че тук получихме не сома знания, но и възможност за различен, творчески живот, че тук, окрилени от романтика, давахме простор и полет на мечтите си.

И нека всеки път, когато минаваме х.покрай теб, да си спомняме , че от тук сме тръгнали, и ... тук се разделихме ... и ето раздяла.

Минало, настояще, бъдеще, и така отново и отново .....

Посрещаме в септемврийското утро и изпращаме сред майски рози.

Посрещаме тях ... децата си и изпращайки ги си спомняме за тях – учители и първоучители. Култът към двамата братя – Кирил и Методий на този ден – 24 май се превръща в култ към всеки български учител, защото редом със славянските братя се нареждат и те – учителите, за да се превърнат заедно във вдъхновители на българската народност и неин обединителен символ.

И ЕТО РАЗДЯЛА!

Подай ръка на твоите приятели

Последен час сме заедно сега.

На чиновете сяда с нас замислена

Една голяма искрена тъга.

Годините забързани изминаха

Раздялата ни мъчи и тежи.

А толкова неща не сме си казали.

И сбъднати са толкова мечти.

Във този час е трудно да говоря

Мълчат стените, старата дъска.

И иска ти се всеки да прегърнеш

С обичаща и вярваща ръка.

Но болката ни всичко е сковала

Сега стоим. И нашата тъга

Превръща всеки наш вик в мълчание

В потискаща, голяма тишина!

За сетен път ръката си подаваме

Засмейте се, разплакани очи

Защото има срещи след раздяла

След бури идат слънчевите дни.

Достойно своя път ще извървиме

През трудности, несгоди и беди

И радостта от нашта топла обич

Със нас ще бъде в идващите дни
Вярвам във вас, защото Ви обичам
Щастлива съм, че ви имах!